

[Drachmann.]

hvad Skotøjet angaar, havde man mere uheldige Forhold at regne med, men ogsaa der var Indvirkningen paa Beskæftigelsesgraden absolut heldig og absolut positiv. Derfor behøver vi slet ikke at gaa udenfor Landets Grænser; vi er i det heldige Tilfælde i vor egen, tilmed i vor nyeste politiske Historie at have Eksempler paa gode Resultater af de Foranstaltninger, som vi her har foreslaaet, og hvis Nytte er saa haandgribelig og ligger saa lige for os her i den danske Rigsdag, som for ikke mange Aar siden har gennemført saadanne Foranstaltninger og gennemført dem med det Held, som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard altid vil fralægge dem.

Det ærede Medlem var ogsaa inde paa det Spørgsmaal, om man kunde lade nogle Satsers ramme et bestemt Land uden derfor at ramme andre. Det har jeg allerede svaret paa. Jeg tror, som sagt, at man med den Righoldighed, som Toldloven byder, absolut vil være i det Tilfælde altid at kunne pege paa og anvende visse Satsers, som overvejende rammer bestemte Lande. Og paa det bestemte Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard rettede til mig, vil jeg blot svare ved at henvise til Ordlyden af vor § 4, hvor der staar, at Importen skal „hovedsagelig“ komme fra Lande o. s. v.

Altsaa, hovedsagelig skal den komme fra de Lande, og naar man rammer dem, rammer man saaledes ganske overvejende de specielle Lande, som man netop har Brug for at ramme (*Dahlgaard*: Formelt skal det gælde alle Lande). Formelt skal det gælde alle, men det vil være til Gavn for dem, som det ikke berører direkte; det er nemlig ganske klart, at hvis man for at tage et konkret Eksempel navnlig rammer den billige Konfektion fra Czekoslovakiet, vil man derved i Virkeligheden gavne den engelske Afsætning af Tekstilarer her til Landet; det er efter min Mening ganske klart og lige til. Men i øvrigt vil jeg endnu en Gang gentage, at der er saa mange Positioner i Tariffen, og vi har praktisk Erfaring for under vore Forhandlinger med andre Lande, at der altid er saa specielle Ønsker fremme, at det netop er muligt at finde Positioner, som man har Brug for.

Det ærede Medlem mente, at vi aldrig vilde være med til at give Regeringen et Instrument i Form af den nugældende Toldlov, det skulde kun være forøget Told, vi vilde ikke være med til at sætte Regeringen i Stand til at opnaa Resultater gennem Nedsættelser paa den nugældende Toldlov. Nu vil jeg for det første sige, at principielt

giver man jo ikke noget her i Livet, og navnlig ikke i internationale Handelsforhold, uden at faa noget til Gengæld; man vil med andre Ord ikke give noget for Nedsættelse af en Position, som ikke generer en. Og de allerfleste danske Toldpositioner generer ikke Udlandet; de har ikke en saadan Størrelse, at de virkelig kan virke hemmende, og derfor vil Udlandet selvfølgelig ikke give noget for at faa nedsat slige Toldsatser, der i Forvejen ikke generer dem, i alt Fald ikke yde saadanne Indrømmelser, at de virkelig er til Nytte for vore Afsætningsmuligheder overfor andre Lande. Det maa det ærede Medlem Hr. Dahlgaard være klar over. I vor Toldlov kan højst visse Luksustoldpositioner komme i Betragtning paa dette Omraade, og der maa det være en fuldkommen fiskal Betragtning, der bliver afgørende for det endelige Resultat.

Men naar jeg stilles overfor det bestemte Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard rettede til mig, om jeg vil opfordre Regeringen til at bruge den gældende Toldlov som Instrument, vil jeg aabent sige, at det kunde jeg godt tænke mig, forudsat altsaa, at det, der ydes, ikke er mere end det, der bydes, men saaledes at det, vi vinder, er mere værd end det, vi skal give Afkald paa. Men jeg vil i samme Aandedræt tilføje, at det er det, jeg ikke tror er Tilfældet med vor Toldlov, og det har vist sig ikke at være Tilfældet, thi ellers maatte vi jo have kunnet forhandle os bedre til Rette, ellers havde vi jo haft de Forhandlingsobjekter, som vi faktisk ikke har haft, hvad der har ført til, at vor Situation er blevet saa uheldig og saa ringe.

Men for Resten er den Tale, det ærede Medlem Hr. Dahlgaard holdt, et eklatant Eksempel paa den Fare, jeg paapegede for, ved altid at fortælle Udlandet, at vi kun tænker paa at nedsætte vore Toldsatser. Thi naar vi gør det, vil selvfølgelig Udlandet ikke give meget, hverken for en Forhandlingspolitik overfor os eller for det Minimum, vi nu kan tilbyde, nemlig at binde Toldsatserne; Udlandet vil jo ikke være saa ivrigt efter at give Betaling for at faa Toldsatser lagt fast i et Land, hvor man selv evig og altid, i Tide og navnlig i Utide, proklamerer, at man som Regel kun har til Hensigt at nedsætte sine Toldsatser.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard fremsatte sluttelig nogle Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. Fraenkel allerede har imødegaet, men jeg vil dog ganske kort komme ind paa dem endnu en Gang. Han talte om denne mægtige Bevægelse — alle Bevægelser er „mæg-